Ч. 22. Неділя 27 січня (9 лютого) 1902. Рік XII.

Виходить у Львові що дня (крім неділь і гр. кат. сьвят) о 5-ій годині по полудни.

Редакция і Адміністрация: улиця Чарнецкого ч. 12.

Письма приймають ся лиш франковані.

Рукописи звертають ся лиш на окреме жадане і за зложенем оплати почтової.

Рекламациї незапечатані вільні від оплати почтової.

НАРОДНА ЧАСОПИСЬ

Додаток до „Ґазети Львівскої“.

Передплата у Львові в аґенциї дневників пасаж Гавсмана ч. 9 і в ц. к. Старостствах на провінциї:
на цїлий рік К 4·80
на пів року „ 2·40
на чверть року „ 1·20
місячно . . „ —·40
Поодиноке число 2 с.

З почтовою пересилкою:
на цїлий рік К 10·80
на пів року „ 5·40
на чверть року „ 2·70
місячно . . „ —·90
Поодиноке число 6 с.

Вісти полїтичні.

(З буджетової комісиї. — Подорож наслїдника престола до Росиї.)

Буджетова комісия полагодила вчера остаточно також фонд диспозицийний, а тим самим цїлий буджет, з виїмком фінансового закона, котрий прийде під наради на засїданю комісиї аж на слїдуючий тиждень. Фонд диспозицийний принято більшостию 5 голосів, але не всї опозицийні посли були на засїданю. Перед голосованем складали представителї всїх парляментарних клюбів свої заяви що-до становища супротив правительства. Против голосували: Чехи, Словінцї, Всенїмцї, социяліст Пернерсторфер, нїмецка народна партия, п. Романчук, п. Штайнвендер і чеський аґрарець Ратай. Не брали участи в голосованю посли: д'Ельверт, Барвіньский, Курц, Мальфатті, Ріці, Праде і віцепрезидент палати п. Жачек. По промовах послів забрав слово п. мінїстер-президент др. Кербер, і так говорив: Обіймаючи свій уряд, оголосив проґраму национальної справедливости і політичної безсторонности, і тої проґрами доси придержує ся. Коли доси вже доказав то в справах адміністрацийних, то тепер має правительство надію, що розпочата робота в справі язиковій і угодові переговори дадуть правительству нагоду до заявленя своєї льояльности в справах национальних. Правительство так як давнїйше, так і тепер єсть гадки, що повинно стреміти всіми средствами до економічного скріпленя держави. Правительство веде розслїди над цїлим рядом справ, котрі предложить Радї державній. Маємо надію — говорив бесїдник, — що підприємчивість населеня прийде нам з помочию, і що з більшою надією треба глядїти в будучність. Дотеперішні переговори з Угорщиною і иньші справи, дотикаючі економічної спільности, повинні бути вскорі покінчені. В справі социяльної політики треба ще богато справ полагодити, але всьо то повинно стати ся згодом, не нагле. Правительство старає ся виповнити як найлїпше, і надїє ся, що найде підпору в парляментї.

О подорожи архикнязя Франца-Фердинанда до Петербурга пише Polit. Corresp.: Незвичайно прихильне становище росийскої праси, яке она заняла в справі подорожи архикнязя над Неву, треба уважати виразом опінїї руководячих сфер росийских. На дворі росийскім загально звісно, як високу честь має цар Николай II. для цїсаря Франц-Йосифа, з яким пієтизмом переховує память покійного єго брата, архикн. Кароля-Людвика. Поновне стверджене сердечних взаїмних відносин обох монархів повитано в Петербурзї з великим вдоволенем. Уміли там також оцїнити, що й архикнязь узнав се, що цар, надаючи єму високе відзначенє, свою приязнь з вітцем переносить також й на сина. Чувство вдоволеня, визване заповідию візити, найшло як-раз в поспіху, з яким одвітили із сторони росийскої на почин в тій справі. Високий гість може числити не лиш на щире принятє обоїх царства і царскої родини, але також судячи з відзивів росийскої праси, стрітить симпатичне принятє у всїх верств столицї Росиї.

Новинки.

Львів дня 8-го лютого 1902

— **Затвердженє вибору.** Є. В. Цїсар затвердив вибір гр. Юл. Коритовского на презеса, а дра Стан. Ґльоґера на заступника презеса ради повітової в Тернополи.

— **Кардинал Часка**, котрий в р. 1891 яко делеґат з Риму брав участь в провінциональнім соборі у Львові, скликанім пок. кардиналом Сембратовичем, помер в Римі на серцеву недугу.

— **З товариства ім. Ів. Котляревского.** Загальні збори товариства ім. Ів. Котляревского відбудуть ся дня 23-го н. ст. лютого с. р. о год. $3^1/_2$ пополудни в комнатах „Руской Бесїди“.

— **З Борщівщини пишуть нам**: Дня 12-го лютого, т. є. на Трех сьвятителїв, відбудуть ся загальні збори читальнї „Просьвіти“ в Волківцях коло Борщева о годинї 3-ій по полудни, а вечером того дня о годинї $7^1/_2$ відограють члени-аматори „Наталку Полтавку“, заходами читальнї а трудами і наукою п. Димитрия Каміньского, півця церковного. Представленє відбуде ся у власній сали читальнї. Виділ читальнї має честь запросити доохрестних селян на то представленє. Вступ 20, 30 і 40 сотиків для селян. Дохід призначений на докінченє будови власного дому читальнї.

— **Нова церков в Знесїню** під Львовом, котрої будову розпочато минувшої весни, єсть вже на укінченю. Церков поставлено з твердого матеріялу в чисто-романьскім стилю і може помістити около 500 осіб. Стоїть она на горбку і представляє ся дуже гарно та видне звідтам понад цїле Знесїнє.

НАШИЙНИК.

(З француского — Ґі де Мопассанта)

(Конець).

Панї Льоазель пізнала страшне житє недостатку. Впрочім відразу приймила той удар з геройским пожертвованєм. Треба було той страшний довг заплатити. Мусять бути заплачений. Відправлено грубу Бретонку, змінено мешканє, наймачи комнатку на піддашу.

Познакомила ся з тяжкими господарскими роботами, з прикрим варенєм. Мила посуду, стираючи делїкатні рожеві нїгтї на острих затовщених днах ринок. Прала білє, милила сорочки і стирки та сушила їх відтак вечером на шнурку в кухни. Сама кождого дня зносила сьміте і двигала збан води, спочиваючи на кождім поверсї. І одїта як звичайна служниця, ішла сама до склепику, до різника, на торговицю, стараючи ся як найбільше защадити.

Кождого місяця треба було платити вексль, иньші віднавляти, старати ся зискати на часї.

Муж працював, кілько лиш міг. Вечерами справджував ріжні купецкі рахунки, а в ночи часто переписував по пять сантимів від сторони.

І таке житє тревало цїлих десять лїт.

З кінцем десятого року упорядкували всьо, всьо сплатили разом з лихвою і нагромадженими відсотками.

Панї Льоазель видавала ся тепер старою. Стала ся женщиною сильною, твердою і невічливою. Зле зачесана, з перекривленою спідницею і червоними руками, говорила голосно, миючи поміст в кухни.

Але часами, коли муж був в бюрі, сїдала при вікнї і думала о тім колишнїм бали, коли була така хороша, і так всїм сподобала ся.

Що було би стало ся, коли би не згубила того нашийника? Хто знає? Хто знає? Як то житє дивно змінчиве! Як небогато треба, аби погубити себе, або уратувати!

. . . .

Одної недїлї, аби відпочити по цїлоденній працї, пійшла перейти ся на Єлисейскі поля. Серед проходжуючих ся пань побачила паню Форестіє, все молоду, все хорошу, принадну. Змішала ся, не знаючи, чи привитати ся. Так, треба. А тепер, коли вже всьо заплачене, може їй навіть сказати цїлу правду. Чому би ні?

— Добрий день, Іванно, — сказала, приступаючи.

Тамта не пізнала єї цїлком; здивована такою сьмілостию якоїсь простої міщанки.

— Але,... ні.... я не знаю.... Ви хиба помиляєте ся.... — почала.

— Нї. Я Матильда Льоазель.

Приятелька скрикнула.

— Ох,.... моя бідна Матильдо, якже ти змінила ся!

— Ой так, я мала дуже тяжкі днї від часу нашої послїдної стрічи, і богато, дуже богато прикрости.... і то з твоєї причини.

— З моєї причини.... Як?

— Пригадуєш собі нашийник, що ти менї єго почичила, коли я ішла на баль до мінїстерства?

— Так. І що з того?

— Отже я згубила єго.

— Як? Атже ти менї єго віднесла.

— Я віднесла иньший, але цїлком такий самий. І ось вже десять лїт сплачуємо єго. Розумієш, що то не було легко для нас, що нїчого не маємо. Вкінци тепер і скінчило ся і я така з того рада.

Панї Форестіє задержала ся.

— Кажеш, що ти купила брилянтовий нашийник, аби заступити мій згублений?

— Так. Ти того не замітила. Отже мусів бути дуже подібний.

І усьміхнула ся щиро, з цїлою простотою.

Панї Форестіє, зворушена, вхопила обі єї руки.

— Ах, моя бідна, бідна Матильдо!.... Атже мій нашийник був фальшивий.... Вартував найбільше пятьсот франків!

— Огонь. В ночи з 30-го на 31-го січня с. р. займив ся на передмістю „Повтірня" в сінех хати господаря Дмитра Пика огонь, від котрого згоріли і Пикова хата і хата его сусїда Войтка Загурского. Дмитро Пик і жінка его Мария та чотиромісячна дитина, синок Івась, спали глубоким сном і в наслїдок того, так попекли ся, що їх всїх трое треба було відвезти до шпиталю, де всї трое померли. Єсть підозріне, що огонь підложила Ягна Вахолкова попередна властителька хати Дмитра Пика, котра мешкала в тій хатї разом і мала дня 1-го лютого звідтам випровадити ся. Вахолкову арештувала жандармерия і відставила до суду.

— Згоріла. З Богородчан доносять нам: Дня 27-го січня с. р. около 4-ої години по полудни займили ся з невислїдженої доси причини тріски в хатї 72-лїтної старухи, званої Магдою Стамборскою, а поправдї Загоровскою, що жила сама одна в Росільній. Люди прибігли на ратунок і вгасили огонь, котрий не наробив нїякої шкоди, але знайшли старуху на земли неживу, а одїж на нїй була зовсїм згоріла. Чи самотна старуха сама підпалила ся, чи має ся тут дїло з яким злочинцом, покаже слїдство, яке в сїй справі веде ся.

— Четвернятка. В Грущці, повіта товмацкого — як нам звідтам доносять — породила в ночи з дня 29-го на 30-го січня с. р. жінка господаря Василя Шкромиди, званого Михайлом або Демяновим четверо дїтий, трох хлопцїв і 1 дївчину. Четвернята і матїр зовсїм здорові.

— Вигнав злого духа. В селї Рожнові коло Нового Санча донїс селянин Ґуровский урядови громадскому, що до его хати під дїточе ліжко закватирував ся злий дух і відповідає на всякі питаня пуканем. Начальник громади з радними удав ся на місце, але злий дух видко не напополохав ся громадскої комісиї і відповідав дальше на всякі запитаня пуканем. То перепудило ще гірше всїх присутних і они перехрестивши ся повтїкали з хати, а начальник громади донїс о всїм старостві. Староство наказало жандармериї річ розслїдити. Відважний постенфірер Лисак удав ся зараз до Рожнова і в присутности властителя дому, начальника громади та кількох радних, візвав злого духа урядово „в імени права", щоби забирав ся з дому, бо буде арештований. То помогло: дух замовчав і доси не відзиває ся. Хто був тим злим духом, доси ще не вислїджено.

— Звертаємо увагу П. Т. Читателїв на залучений до нинїшного числа цїнник насїня фірми Людвик Фреґе в Кракові, Сукенницї ч. 15 і 16. Єслиби хто катальоґу сего не отримав, схоче звернути ся впрост до повисшої фірми.

Підпомагайте краєвий промисл і краєву торговлю!

Від цїлого ряду лїт істнує в Кракові заведенє огородниче і склад насїня Людвика Фреґе, що ведучи інтерес солїдно, встиг заняти визначне становище в краєвім огородництві.

Аби виперти заграничний виріб, за який наш край викидає що року великі суми, не певний, чи ростини, часто шумно захвалювані, будуть відповідні до нашого ґрунту, спонукало теперішного властителя до заведеня на великі розміри шкілки овочевих дерев.

Заложена перед кількома роками в Раковицях коло Кракова на просторі 20 морґів і вивінована по европейски шкілка овочевих дерев і благородних корчів, продукує що року самих овочевих дерев 50.000, не вчисляючи в те множества инших ростин.

Вигодовані тамже дерева визначають ся тим, що є дешевші від заграничних, і за молоду призвичаєні до нашого підсоня, що впливає дуже гарно на видатність овочів. Той склад насїня може сьміло іти на взаводи з иншими більшими закладами Австриї, як добротою насїня, так і добором.

Насїнє, куповане там, пробує ся перед заведенєм у торговлю, краєвою ботанично-рільничою станциєю у Львові, а крім того на власнім досьвіднім ґрунті, що теж находить ся в Раковицях.

Сотки подяк від рационально веденых господарств, тай перша нагорода золотим медалем добута на ювилейній огородничій виставі в 1898 р. у Львові, роблять фірмі лише честь.

Окрім инших нагород і похвальних листів, дістала фірма Л. Фреґе на остатній державній огородничій виставі у Вїдни, найбільше нагород з поміж усїх огородничів закладів Австриї.

Нехай признаня у своїх і пошановок у чужих спонукують до дальшої працї, що причиняє ся до економічного розвою нашого рільничого краю.

Господарство, промисл, торговля, гиґієна і вихованє.

Ради господарскі.

— Управа ростин господарских (VIII.) Кождий господар знає, що насїнє зводить ся; длятого повинен его від часу до часу відновити. В тій цїли може він або сам собі виплекати нове лїпше насїнє або спровадити чуже. Найчастїйше спроваджує ся чуже і длятого треба памятати на то, що лїпше уживати насїня з гіршого ґрунту на лїпший, як з лїпшого на гірший. А наші господарі дуже часто з тим не числять ся і гадають, що як спровадять насїнє з лїпшого ґрунту, то вже й на своїм гіршім ґрунтї будуть мати лїпше зерно, лїпший урожай. Длятого в сторонах студенїйших і з гіршими ґрунтами не треба нїколи спроваджувати насїня із сторін теплїйших та з лїпшими ґрунтами. Насїнє спроваджуване до нас н. пр. з Угорщини не всюди добре зародить. Коли хто хоче змінити насїнє, то нехай уважає, щоби нове насїнє було скороспіле, щоби було опірнїйше на морози і посуху, щоби засїви не легко вилягали, та щоби нове насїнє легко привикло до нового ґрунту і нових обставин. Перед сїянем не треба зерна мочити хиба лиш таке, котре дуже поволи кільчить ся як н. пр. тютюн та кукурудза. Лиш пшеницю, щоби на нїй не кидала ся головня, треба на 16 до 18 год. намочити в розпущенім синім камени (вітриоль міди). В тій цїли розпускає ся пів кільо (не більше) синього каменя в 100 лїтрах води в якій кадцї і сипле ся до того пшеницю і від часу до часу мішає ся. Опісля по 16 до 18 годинах мочить ся то само зерно у вапняній водї (на 110 лїтрів води 6 кільо вапна) через 5 мінут, перемішуючи добре зерно через той час. По тім пересушує ся зерно і висїває ся. — Дальше треба знати кілько сїяти, коли сїяти і як сїяти. Чим більше і дорідн їйше зерно, чим молодше насїнє, чим чистїйше поле, тим менше треба зерна. В часї посухи треба сїяти більше як коли на дворі

СЕНЗАЦИЯ.

(З англійского. — Ф. Бреді'ого)

Одного горячого серпневого вечера спішило множество потом облитих осіб до театру „найбільше відвідуваного в Америцї" — так бодай голосили афіші. Часописи зазначили в своїх „новинках" загальні пустки в містї і замкненє всїх театрів з виїмком театру Variétés. Однако пустки не були такі цїлковиті, а найлїпшим доказом того була та товпа зложена з девятьдесятьох девятьох сотних частий оставшого в містї населеня. Лїтні цїни, недостача инших розривок стягнули певне тих жадних вражінь людий до храму добірних продукций.

Проґрама визначувала ся розличностию і совістностию в укладї поодиноких точок. Дами коротко.... дуже коротко прибрані підносили ноги до такту тамбурина, пани їздили на біциклях без сїдел, акробати побивали всякі теориї о рівновазї.

Були співаки обого пола, музикальні кльовни, піяністи, декляматори а на закінченє мале представленє.

Вечер минав, вичерпувала ся проґрама. Хлопцї, що розносили афіші, заповідали міс Єлену. Піднесла ся заслона. На сценї було на пів темно; однако з бальконy кинув тайний прилад осьвітлюючe сьвітло, показуючи нагле зібраній публицї маленьку дївчинку.

Мала міс могла мати шість лїт. В одїню танечницї, в тїлистих трикотах з обнаженими раменами, розсилала на всї сторони поцїлуї маленькими ручками. Була пречудна з своїми голубими очима, з золотим волосем; перебираючи малими ніжками танцювала з незвичайною зручностию ріжні фіґури. Було би то дїйстно красне, колиб не було таке прикре.

Така видавала ся миленька, така добра, сьвіжа, така природна в тій душній атмосфері салї, що женщини не могли вдержати ся від голосних заяв вдоволеня, а скажім правду, також і мужчини. Одушевляли ся кождим єї рухом, а коли остаточно стала на кінчиках своїх жінок задихана, цїла червона, розсилаючи знов поцїлуї, зірвала ся в сали справжна буря оплесків. Не було нї одного вітця, нї одної матери, котрі би думаючи о своїх дїтях, полишених дома, не шептали тихо: „Яка шкода, она повинна тепер спати". Але пірвані принадою єї рухів ті мудрі родичі плескали завзято в долонї.

Лише утихли оплески, коли в товпі стоячій поза послїдними кріслами партеру зробив ся якийсь шум. Якийсь чоловік мимо протестів і штурханцїв пробовав пробити ся крізь ту стиснену глоту. Високий, широкоплечий, чорнявий з симпатичним лицем, однако его блїдість і дикі погляди вказували на сильне зворушенє.

— Неллї — кричав сильним голосом, що прошибав бурю оплесків. — Чи не пізнаєш мене, Неллї? Неллї!...

І як божевільний простягнув руки до дитини.

На той голос, повний ніжности і болю оплески замовкли. Чоловік задержав ся; всї очи обернули ся цїкаво до него. Дївчинка дивила ся на него здивована нїчого не розуміючи. Відтак скрикнула нараз з величезною радостию:

— Тату, тату! Возьми мене!

Слабий голосок чути виразно серед тишини збентежених родичів.

— Де твоя мати, дитинко? — питає чоловік.

— Умерла — відповідає дитина, засланяючи рукою очи, наповнені сльозами. — Якже тїшу ся, що ти мене віднайшов. Ох, забери мене!

— Так, так, моя люба, зараз!...

Отець пробовав знов зробити собі дорогу до сцени. Два дозорцї прискочили до него, хапаючи его за руки. Піяніст встав від фортепяна і поспішив їм на поміч.

— Пустіть мене! — верещав чоловік і кидав ся як божевільний, хотячи освободити ся з рук дозорців. — То моя дочка, кажу вам, мушу єї мати!

Нараз заяснїла сцена, а рівночасно висунув ся із за кулїс якийсь пан з строгим і гордим лицем. Положив руку на рамени малої дївчинки.

— Що тут такого? Що значить той крик? — спитав. — Я імпресаріо міс Єлени; єї повірила менї мати. Добре єї живлю, добре одїваю, стараю ся і опікую ся, чогож хоче більше?

— Хочу до мого тата, мого дорогого тата! — жалувала ся дитина.

— І будеш его мати, моя дитинко — впевнював отець.

— Нї — заявив імпресаріо — то не може бути.

То безвзглядне запереченє діймило чоловіка з партеру; він обернув ся до публики, щоби відкликати ся до єї суду:

— Поважані горожане, приятелї мої, Неллї єсть моєю дочкою... Єї мати покинула мене, утїкла від двох лїт я не бачив дитини... відкрив єї тут случайно...

мокро. Коли ранше сїє ся, треба менше насїня, як коли сїє ся пізнійше. Ячмінь та овес і т. п. на закритє конюшини або трави сїє ся рідше. Лен і коноплї на насїнє сїють ся рідше. Час, коли треба сїяти, зависить від положеня ґрунту, від землї і від погоди. Длятого треба собі ось що запамятати: В гірских сторонах треба озимину сїяти на 2 або й 3 недїлї скорше, як на долах, а яре збіже треба сїяти о стілько пізнійше. На тяжких, студених ґрунтах, положених від півночи треба озимину сїяти скорше, як на легких теплих ґрунтах. На легких теплих ґрунтах треба яре збіже сїяти скорше, щоби оно ще захопило вохкість в земли. На занечищених ґрунтах треба з весни підождати, аж посходять буряни, а тогди їх винищити і сїяти. Хто оре на ярі засіви під зиму, може на весну скорше обсївати.

— Кілька заміток про годованє курий. Шкода би й тратити час на доказуванє, чи оплатилась би у нас годівля курий, бо то у нас знає кожда ґаздиня, що єї курка найчастійше ратує. Коли треба пару крайцарів, бере яйця або таки й курку та несе до міста і зараз має потрібний гріш. Кури в господарстві то нїби дрібні гроші, котрих найбільше потреба і котрі найчастійше видає ся, отже то само вже доказує як важну ролю грають кури в господарстві. В тім лиш біда, що як наші люди не можуть того зрозуміти, що з малих крайцариків складають ся великі гроші, так і з курий можна мати значний доход. Хто би хотів взяти ся до годованя курий, нехай длятого памятає на то, що має з них доробляти ся, не дрібних крайцариків на щоденну потребу, але більших гроший; нехай старає ся зробити собі з годівлї курий окреме і більше жерело доходу. В тій цїли нехай старає ся насамперед розпізнати способи і дороги, якими би він міг збувати свій добуток з тої годівлї, а після того нехай уладить собі годівлю курий. Кури годує ся в двоякій цїли: на мясо і на яйця. Що лїпше поплачує? Загально взявши лїпше поплачує годувати кури на яйця, бо яєць минає ся величезна маса, не лиш в краю але й за границею. Жиди вивозять від нас мілїони яєць, котрих потреба не лиш на поживу, але до всїляких фабрик. Виходило би з того, що лїпше держати кури на яйця. В такім случаю треба мати такі курки, котрі би добре несли ся, а відтак більше курок, щоби нараз можна продавати богато сьвіжих яєць, котрі найлїпше платять ся. Держати лиш кілька курок, а яйця складати через довший час не добре, бо они старіють ся і тогди мають меншу вартість та й оборот торговельний ними невеликий, бо не оплатить ся кількома яйцями бічи зараз до міста. Але й кури на мясо оплачують ся именно же близько міст, а тогди треба держати такі кури, котрі добрі на мясо. Особливо добре платять ся молоді курята з весни і хто би міг, повинен їх цїлими койцями вивозити до міста. Отсї обставини спонукують господаря добирати собі такі раси курий, котрі би або добре несли ся, або були добрі на мясо, або наконець і добре несли ся і рівночасно були добрі на мясо. Першою задачею длятого єсть добір рас. Які були би найлїпші раси для наших господарів, о тім пізнійше.

Переписка господарска.

Г. Тер. в Г.: Найлїпший спосіб вигубити вуши у худоби, єсть: Змішати у фляшцї по рівній части густого льняного олію (можна купити в містї), з нафтою, добре заколотити, так, щоби зробила ся докладна мішанина, і тою мішаниною намастити за помочию платка всї ті місця, де худобину присїли вуши, карк. шию, і т. п. Вуши зараз вигинуть, а по кількох днях треба то ще раз зробити, а відтак може ще й третий раз. Наконець помащені місця треба добре обмити теплою водою з простим милом і витерти платком на сухо. Опісля треба худобину добре вичісувати щіткою. Сего способу можна і тепер уживати. Найлїпше зробити то під вечер, коли худобина не потребує вже виходити із стайнї. — Спробуйте однакож наперед ще сего способу: Зварїть бараболю і по відцїдженю змийте тою водою, але теплою, за помочию вовняного платка, шию, хребет, і взагалї ті місця, де кинулись вуши. По змитю, треба худобину чимсь вкрити і не випускати із стайнї на студінь. На другий день треба ще раз змити. Наконець треба всї ті місця обмити ще третий раз водою з милом і витерти на сухо. Як поможе, дайте знати. Карболева олива не добра,

Лукіян....: На жаль, не могли ми ще доси розвідати. Докладна інформация містить ся в книжочцї: „Ks. Naturski, O zakładaniu mleczarń“. Ся книжочка коштує всего лиш 20 с, але ми єї не могли дістати у Львові в нїякій книгарни, і мусїли аж виписати з Кракова, де єї видано. Доси ми єї не дістали, отже мусите ще трохи заждати.

Вісти господарскі, промислові і торговельні.

— **Ціна збіжа** у Львові 7 лютого: Пшениця 8·70 до 8·90; жито 6·60 до 6·90; овес 6·75 до 7·—; ячмінь пашний 5·50 до 5.75; ячмінь броварний 6·50 до 7·50; ріпак 13·75 до 14·—; льнянка 11·— до 11·50; горох до вареня 8·50 до 12·50; вика 7·75 до 8·50; бобик 6·— до 6·25; гречка 6·75 до 7·50; кукурудза готова 5·90 до 6·10; хміль за 56 кільо —·— до —·—; конюшина червона 50·— до 68·—; конюшина біла 50·— до 100·—; конюшина шведска 50·— до 95·—; тимотка 30·— до 38·—. — В Підволочисках плачено дня 5-го лютого селяньску пшеницю по 8.35 до 8.70; жито 6.40 до 6.70; овес 6.10 до 6.40; просо 5.10 до 5.40; білий горох 8.40 до 9.50 К. за 50 кільо зі стациї Підволочиска-Грималів.

ТЕЛЄҐРАМИ.

Петербург 8 лютого. Архикнязь Франц Фердинанд прибув тут вчера по полудни повитаний на зелїзничім двірци царем і перебуваючими в Петербурзї вел. князями. Войскова орхестра заграла на привитанє австрийский гимн народний. Відтак удав ся архикнязь до палати цариці вдови і зложив їй візиту, а відтак відвідав царицю в зимовій палатї. Вечером відбув ся обід, а відтак ґалеве представленє.

Петербург 8 лютого. Амбасадор австро-угорский Еренталь з членами амбасади і ґубернатор Петербурга Толь виїхали були напротив архикнязя до Ґатчини.

Рим 8 лютого. Вчера, як в роковини смерти Пія IX, відбуло ся вчера в Сикстиньскій каплици, в присутности дипльоматичного тїла, поминальне богослуженє, в часї котрого папа сильним голосом удїлив присутним благословеня.

Утрехт 8 лютого. Бурскі відпоручники: Вессельс і Вольмаранс прибули сюди на нараду з Кріґером, в котрій возьмуть участь також др. Лейдс і відпоручник Фішер.

Брукселя 8 лютого. Як доносять часописи бельґійска королева небезпечно занедужала.

Дрездно 8 лютого. Всї члени саского кабінету подали ся до димісиї. Король застеріг собі рішенє.

Надіслане.

— **„Товариша“** ілюстрований календар на 1902 р, можна дістати у всїх складах „Народної Торговлї“ по цїнї 1 К.

За редакцию відповідає: Адам Креховецкий.

— Віддайте єму дочку — відозвав ся грубий пан з третього ряду крісел — бо инакше...

І підніс свою величезну руку, готову до удару та цїлком не двозначно обявив охоту підперти свою погрозу силою.

Настало загальне замішанє; панї плакали, пани нараджували ся, кричали на підлого імпресарія.

— Нехай єї отець бере!

— Ви не маєте права задержувати єї!

— То ганьба!

— Проч з імпресарием! Бийте єго!

— Злїнчувати!

Супротив того ворожого для себе настрою, імпресаріо цїлком втратив свою буту і тряс ся на цїлім тїлї. Дозорцї і пяніст випустили вітця.

В тій хвили з'явив ся на сценї директор театру.

— Панове і панї, я чув всьо — промовив, скоро лиш зробив ся спокій. — Театр Variétés не видре вітцеви дочки...

Відтак обертаючи ся до імпресария і прошиваючи єго згірдним поглядом, сказав приказуючим тоном:

— Віддайте дитину батькови і забирайте ся!

Імпресаріо наляканий, поступаючи назад зник серед глуму і насьмішок товпи за кулїсами, а директор підійшов до міс Єлени, підніс єї і віддав дитину вітцеви. Той вхопив єї з шаленою радостию, окривав поцїлуями і пестощами. Она закинула єму ручки на шию і тулила ся до него з головкою опертою на єго сильнім рамени.

— Дякую вам, пане директор, всїм дякую, я тепер щасливий...

Товпа перед ним розступила ся і ущасливлений отець дістав ся з своїм дорогоцїнним скарбом на руках до дверий, ведучих на улицю. Тимчасом публика кричала з одушевленя і тупала ногами.

Коли вкінци трохи втишило ся, директор дуже легко пересьвідчив публику, що нї один актор не бувби в силї брати участи в дальшім представленю в наслїдок тої малої, впрочім щасливо покінченої траґедиї. І нїхто не протестував, нїкого вже не цїкавило заповіджене представленє по таким великім зворушеню.

— — — — — — —

За кулїсами пів години пізнійше.

— Ну? Не зле пішло — впевнював чорнявий чоловік.

— Величаво, чудесно уложене і нечайно відогране — потвердив директор. — Ти добре списав ся, старий!

— А Неллї що?

— То дивна дитина!

— Я мало не розплакав ся, честне слово даю!

— Сотворена на акторку, то буде колись скарб.

— Она вже тепер скарб, ощадила нам представленє.

— Але така штука може лиш раз удати ся в однім і тім самім містї. Ось тут сук!

І два спільники забрали ся до нитя на нове поводженє сензацийної точки.

З друкарні В. Лозиньского — під зарядом В. І. Вебера. (Телефона число 569).